

*Visos vietos, kuriose vyksta veiksmas, yra tikros.
Jeigu aptikote rimtesnių neatitikimų, viskas gerai –
jas galėjo pakeisti laikas ir žmonės...*

*Visi veikėjai yra išgalvoti. Jeigu pasirodys, kad jie kuo
nors panašūs į jus, tai atsitiktinumas. Arba ne...*

*Neieškokite JOS Sam Sao saloje. Nerasite.
Ieškokite JOS kitur...*

PIRMAS SKYRIUS

Ang Tongo nacionalinis parkas
Prie Sam Sao salos
Pirmadienis, 10:13

Staiga sutemo. Tarsi kažkas būtų spragtelėjęs elektros jungiklį ir išjungęs šviesą kambaryje be langų.

Tamsu. Visiškai juoda.

Emą nieko aplink nebematė. Ji negalėjo pasukti galvos. Nebe-
pajudino nei rankų, nei kojų. Ji tarsi įstrigo tirštoje tamsoje.

Pabandė įkvėpti, bet krūtinė buvo sustingusi.

*Turėtų užplūsti panika, – pagalvojo, – juk atsitiko kažkas bai-
saus ir aš dabar mirsiu...*

•

Antradienį praūžus audrai ir ištisą parą iš dangaus purslais kritus lietui, jūros vanduo nebuvo skaidrus. Matomumas siekė vos treje-
tą metrų. Be to, naro kaukės stiklas įkyriai rasojo.

Luka dar kartą palenkė galvą prie krūtinės. Pasukiojo ją į šonus, kad kaukėje teliūškuojantis vanduo nuplautų aprasojusį stiklą. Kaukė ne tik rasojo – ji dar ir vandenį leido.

Sūraus vandens pateko į atmerktas akis.

Mėšlas, – pagalvojo Luka ir stipriai užsimerkė.

Po penkių sekundžių atsimerkęs, priešais išvydo skaidrų kaukės stiklą. Tačiau drumzliname vandenyje nebesimatė Emos.

Visiškas mėšlas...

Su Ema jie susipažino prieš du mėnesius Pangano saloje, Haad Salado paplūdimyje. Kaip ir jis, Ema buvo italė, iš nedidelio tingaus miestelio pietuose atvykusi studijuoti į Romą. Baigusi studijas nusprendė, kad dar anksti pradėti teisininkės karjerą – kur kas smagiau pasidžiaugti gyvenimu be ilgalaikių įsipareigojimų, laisvai leidžiant tėvų „stipendiją“. Jos su kaupu pakako šį pavasarį Tailande, kur nuolat šilta, skanus ir pigus maistas, o su atsivežta nardymo įranga galima nerti kone kasdien ir nemokamai. Reikia tik draugo, dirbančio viename iš daugelio nardymo biurų Haad Salado paplūdimyje.

Luka nardymo instruktoriumi Tailande dirbo jau antrą sezoną. Tiksliau, antrą vasaros sezoną. Žiemą jis grįždavo į Val Gardeną ir tapdavo kalnų slidinėjimo instruktoriumi. Tikriausiai dėl tokio gyvenimo būdo jo draugystė su merginomis netrukdamo ilgiau nei savaitė ar dvi.

Ema buvo išimtis – smulkaus, moteriško sudėjimo, pabrėžtinai dailių kūno linijų, niekuomet neapsiniaukiančios nuotaikos, bet kokia proga dovanojanti Lukai bučinius, tarsi norėtų visiems aplinkiniams parodyti, kokia ekspresyvi būna tikra itališka meilė.

Luka jautė, kad įsimylėjo. Netgi nustojo akimis sekti kitus užpakaliukus paplūdimiuose, mat po pažinties su Ema norėjo tik jos vienos. Štai ir dabar po audros drumzliname Tailando įlankos vandenyje pajuto geidulį prisiglausti prie Emos kūno ir, nusiplėšus rasojančią kaukę, pajusti saldų jos lūpų prisilietimą.

Bet kurgi Ema? KUR TU?

Jis bandė atkalbėti Emą šiandien nerti, bet ji vėl neklausė. Juk buvo galima palaukti kelias dienas, kol vanduo taps skaidrus ir nurers povandeninės srovės... Bet ne.

Kur Ema?! Kiek kartų jai galima kartoti, kad nerti galima tik su pora?

– Taip, – visuomet atsako Ema, – mes gi ir nardome kartu. Kaip pora!

Tačiau kai šalia nebematai porininko, jau nebesi pora. Taip žmonės ir nuskęsta... Emos dabar nesimatė nei kairėje, nei dešinėje pusėje.

Mėšlas!

Srovė šiandien po vandeniu keistai tempė į priešingą pusę – ne tolyn nuo salos kranto, o atvirkščiai, tiesiai link kranto uolų.

Gal Ema nuplaukė pasroviui?

Visomis jėgomis Luka įsispyrė plaukmenimis į vandenį ir nėrė srovės link. Smilkinius užgulė vandens slėgis, todėl, viena ranka nuolat laikydamas užspaustą nosį, pūtė orą į ausis.

Priartėjęs prie koralais padengto dugno, patraukė ranką nuo nosies ir už penkių metrų priekyje pastebėjo oranžinės spalvos lopinėlių.

Štai kur tu, – apsidžiaugė, – ne veltui prie tavo oro baliono pririšau oranžinę audeklo skiautę!

Jau ne pirmas kartas, kai Ema nuo nardymo partnerio nutolsta taip, kad drumzliname vandenyje ją aptikti padeda tik ryški spalva. Tačiau džiaugsmą pagaliau pamačius Emą staiga pakeitė šokas – pusiau sulenktomis galūnėmis ji plūduriavo vandenyje, plaukmenų galiukais atsirėmusi į kietą koralų paviršių dugne. Ji nejudėjo. O iš regulatoriaus nekilo burbulai.

– Ema! – dusliai suburbuliavo Luka.

Kaip pašėlęs sumosavo kojomis ir rankomis. Per kelias sekundes priartėjo prie savo merginos ir ištiesė ranką link jos liemenės infliatoriaus.

Tuoj įpūsiu oro į liemenę ir Ema šaus kaip plūduras į vandens paviršių...

Akimirką, iki ranka pasiekė Ema, Lukai akyse staiga sutemo. Emos jis nebematė. Nematė nei jūros dugną dengiančių koralų, nei savo rankų, nei rasojančios kaukės stiklo. Jis ne tik apako. Jo visas kūnas įsitempė ir sustingo.

Kas per... – pradėjo mintį Luka, bet jos nebaigė.

•

Du narų kūnus jūros srovė lėtai nešė link juodos angos, kurios čia dar prieš kelias dienas nebuvo.

ANTRAS SKYRIUS

Samujaus sala

Samujaus oro uostas

Pirmadienis, 14:42

Samujaus oro uostas įrengtas po atviru dangumi. Tai išties šaunus architektūrinis sprendimas Tailando įlankos salai – vos išlipę iš lėktuvo atostogų ištroškę poilsiautojai patenka ne į įprastą betono ir stiklo konstrukcijų narvą, o į nedidelį medinį bungalą atviromis sienomis. Palmių ir vešlios atogrąžų augalijos vaizdas, džianglių kvapas, paukščių garsai ir kiaurai pučiantis vėjelis patvirtina, kad išsvajotos atostogos pagaliau prasidėjo. Bet po parą siautusios audros dabar ore, taigi ir pačiame oro uoste, tvyrojo nepakeliama drėgmė ir 38 laipsnių karštis.

Atviroje ovalo formos atvykimo salėje būriavosi kelios dešimtys žmonių, laukiančių bagažo. Jie stengėsi prieiti kuo arčiau palubėse kabančių ventiliatorių, kad tie šiek tiek atvėsintų nuo karščio tirpstančius kūnus. Kiti keleiviai, su mažesniais lėktuvo salone telpančiais lagaminais, būreliais traukė link išėjimo.

Nikolas atsistojo prie nejudančio bagažo konvejerio. Kad nesuliptų nuvargusios akys, ėmė skaityti bėgančią eilutę ant kolonos kabančiame be garso CNN žinias transliuojančiame ekrane:

Karštos naujienos: po šianakt ore įvykusio incidento Pietų Korėja kaltina Pchenjaną išbandžius naujo tipo raketą. Šiaurės Korėja neigia tokią informaciją ir tvirtina, kad raketą paleido Seulas... Karštos naujienos...

Kodėl man dabar tai turi rūpėti? Velnio tas karštas naujienas, man juk atostogos! – taip pagalvojęs Nikolas nusipurtė ir prisisegė dar vieną marškinių sągą. Pavargusį žvilgsnį nuleido į savo kojas – chaki spalvos džinsai, kuriuos jis užsivilko prieš dvi paras namuose Baltimorėje, per skrydį sugėrė stiklinę pomidorų sulčių ir dabar kartu su prakaito dėmėmis atrodė tiesiog apgailėtina.

– Nelabai smagu čia su tokiais džinsais? – išgirdo šalia moterišką balsą.

Nikolas pakėlė akis nuo savo kojų ir atsuko į balso pusę. Užtruko kelias sekundes, kol žvilgsnis kaip išterliotas fotoaparato objektyvas sufokusavo. Pirštais pasitrynęs apsiблаususias akis, Nikolas išvydo besišypsančią šviesiaplaukę.

– Žinau, kaip būna, – pasakė ji. – Pomidorų sultys lėktuve ir bemiegie laukimo naktis Bankoko oro uoste?

– Na taip, – palinkėjo Nikolas. – Pomidorų sultys pasielgė kiauliškai, o Bankoke laukdamas audros pabaigos lagamino taip ir neatgavau...

– Man pasisekė neką geriau, – su užuojauta atsakė mergina ir nuleido akis į savo džinsus. Šie taip pat buvo su panašia dėme, o nuo drėgmės lipo prie kojų.

Abu balsiai nusijuokė. Nikolas ištiesė ranką.

– Aš Nikolas, – prisistatė, – Nikolas Kempas. Mėgstu pomidorų sultis ir nekenčiu savo džinsų. Atskridau iš Vašingtono.

– Malonu susipažinti, – juokdamasi atkišo ranką mergina. – Aš esu Hildė Asker. Iš Oslo. Dievinu pomidorų sultis ir taip pat nepakenčiu savo džinsų!

Kurį laiką šypsodamiesi kratė vienas kitam ranką. Nikolas žiūrėjo tiesiai į žydras Hildės akis, kurios greitai žvilgsniu nuskenavo jį visu ūgiu. Nikolas nevalingai padarė tą patį. Nors su ja šnekėjosi jau gerą minutę, tik dabar suvokė, kad Hildė tik vos žemesnė už jį.

Tikra ilgšė, – pagalvojo 193 centimetrų ūgio vyras. – Tikrai virš metro aštuoniasdešimties!

Nikolas lėtai kėlė akis ilgomis Hildės kojomis, vos pastebimai sustojo ties jos švelniai išlenktais klubais, liaunu liemeniu ir nedidele, gal net mergaitiškai maža krūtine, kurią stipriai suspaudusi dengė žydra palaidinė kuklaus dydžio iškirpte. Hildės smakrą puošė duobutė, simbolizuojanti, kaip Nikolas kažkur buvo skaitęs, žmogaus emocionalumą ir seksualumą. Jis panašiomis nesąmonėmis niekad netikėjo, bet dabar ši duobutė ir auksinės strazdanos aplink baltą nosytę netikėtai privertė suabejoti tokiais įsitikinimais.

Nikolas pamatė Hildę žvelgiant jam tiesiai į akis ir akimirką pasijuto nepatogiai, kad taip tyrinėjo ją per visą ūgį.

– Visi mano, kad aš krepšininkė, – tarsi supratusi jo mintis prabilo Hildė ir užkišo už ausies plaukų sruogą. – Bet ne, paauglystėje šiek tiek žaidžiau tinklinį. Tik vėliau pasirinkau kiek neįprastą sporto šaką...

Ją pertraukė gongas garsiakalbiuose, tada pasigirdo pranešimas:

– Dėmesio, dėmesio – skrydžio PG129 Bankokas–Samujaus sala keleiviams. Labai atsiprašome, bet jūsų bagažas liko Bankoke. Prašom prieiti prie keleivių aptarnavimo stovo ir mes pasirūpinsime, kad jūsų bagažas būtų pristatytas į nurodytą vietą pačiu artimiausiu laiku. Dar kartą labai atsiprašome. Linkime malonių atostogų Samujaus saloje...

– Nemaalonu prisipažinti, bet kažko panašaus ir tikėjaisi, – susiraukė Hildė, bet atsisukusi į Nikolą vėl plačiai nusišypsojo. – Nepavyks greitai išsiskirti su savo mėgstamiausiais džinsais?

Abu patraukė prie keleivių aptarnavimo stovo. Jis buvo vos už kelių žingsnių, Nikolas su Hilde eilėje atsistojo pirmieji. Klientų aptarnavimo darbuotoja paėmė Hildės įlaipinimo bilietą su bagažo talonu.

– Pangano sala, viešbutis „Salad Hut“, – Hildė pasakė adresą, kur pristatyti bagažą, ir paklausta padiktavo mobiliojo telefono numerį. – Ar galiu tikėtis lagamino šiandien?

– Ne, ne, ponija, šiandien tikrai negausime jūsų daiktų iš Bankoko, – darbuotoja nuleido akis, tarsi pati būtų dėl visko kalta. – Labai apgailėstauju, bet po vakarykštės audros turime techninių problemų, dėl to anksčiausiai galime tikėtis tik rytoj. Tik antroje dienos pusėje...

Moteris nutilo žvelgdama tai į Hildės džinsus, tai į Nikolo.

– Jūs su vienu lagaminu ar turite atskirą bagažą? – pasiteiravo Nikolo.

Tarsi nežinodamas atsakymo, jis tylėdamas atsigrėžė į Hildę. Pamatęs klausiamą išraišką, atsakė:

– Na, mes keliaujame atskirai. Štai mano bagažo talonas. Bet...
Velnius, nežinau viešbučio adreso...

Jis keliauja į tą pačią Pangano salą kaip ir Hildė, bet viešbutį jam užsakė draugas, kuris žadėjo pasitikti Samujaus oro uoste.

Nikolas pažvelgė išėjimo koridoriaus pusėn. Gale buvo dar viena atvira salė, kur būriavosi žmonės, laukiantys išeinančių iš atvykimo terminalo. Minioje pastebėjo šokinėjančią ir rankomis mosuojančią žmogystą.

– Styvas? – vos judindamas lūpas sau pasakė Nikolas. – Styvai!

– Nikolai, žmogau! – iš koridoriaus galo pasigirdo vyriškas šūksnis. – Nikolai, bičiuli! Sveikas atvykęs! Na pagaliau!

Styvas prasibrovė pro nedidelę metalinę užtvarą, skiriančią atvykimo terminalo koridoriaus galą ir erdvę keleiviams pasitikti. Šalia stovintis apsaugos darbuotojas dėbtelėjo, bet nesiė-

mė stabdyti pažeidėjo. Nikolas pasileido koridoriumi link Styvo rėkdamas:

– Styvai, čia aš! Sveikas!

Vyrai puolė vienas kitam į stiprų glėbį.

– Bičiuli, aš visą naktį prastovėjau čia tavęs laukdamas! – primerkęs akį pajuokavo Styvas. – Ta nelemta audra... Bet tu pagaliau čia! Sveikas atvykęs į rojų!

– Maniau, rojuje viskas pagal grafiką, – šyptelėjo Nikolas. – Ir bagažas Bankoke neužstringa.

– Atsipalaiduok, bičiuli, – nuramino Styvas. – Bankoke skais-tykla, o rojus čia – salose!

Vyrai dar kartą stipriai, širdingai apsikabino. Tada Nikolas žengė atgal prie šią sceną stebinčios klientų aptarnavimo darbuotojos ir paklausė Styvo:

– Mano bagažas bus greičiausiai tik rytoj, jį pristatys į mūsų viešbutį. Reikia adreso, o aš gi nežinau...

– Jokių problemų, – nutraukė jį Styvas ir kreipėsi į klientų aptarnavimo darbuotoją: – Šis jaunuolis bus saugiai pristatytas į Pangano salą ir gyvens Haad Rine, viešbutyje „Paradise Bungalows“. Užsirašėte koordinates? Be klaidų?

Nikolas priėjo padiktuoti savo mobiliojo numerio. Nepastebėję, kaip Hildė atsidūrė atvykimo terminalo koridoriaus gale, kur jos laukė šviesiaplaukis vyras įdegusiu veidu. Nerūpestingai apsikabinę pasibučiavo į žandus ir ėmė kalbėtis nenuleisdami akių vienas nuo kito.

Žinoma, tokios gražuolės vienos nevaikšto, – pagalvojo Nikolas.

Tuo metu Hildė atsisuko į jo pusę ir pamojo ranka plačiai šypsodamasi.

Nikolas atsakė tuo pačiu. Tik Hildė jau buvo nusisukusi ir po akimirkos pranyko koridoriuje.

TREČIAS SKYRIUS

Pangano sala

Haad Rinas

Pirmadienis, 16:47

– Atsibusk, žmogau, mes jau atplaukėme! – išgirdo Nikolas jį žadinančio Styvo balsą.

Nuo Samujaus oro uosto iki kelto į Pangano salą juos atvežė taksi juodai tamsintais langais. Visą kelią prieblandoje klausydamasis Styvo pasakojimo, kaip jau metus jis džiaugiasi gyvenimu Tailande, Nikolas vos laikėsi neužmigęs. O atsisėdęs ant medinio suoliuko lėtaeigiame „Haadrin Queen“ kelte padėjo galvą Styvui ant peties ir akimirksniu išsijungė.

Negalėjo pasakyti, kiek truko plaukimas nuo vienos salos iki kitos, galbūt kokią valandą. Dabar, lėtai slinkdamas su minia keleivių iš kelto, apsidairė ir pasijuto žvalesnis. Šilto oro gūsis, pačiame giedro dangaus skliauto viršuje spiginanti saulė, palmės krante ir tankiai tarp jų surikiuoti poilsio namukai, sodriai mėlynos spalvos vanduo, skalaujantis į abi prieplaukos puses besidriekiantį smėlėtą paplūdimį, priminė Nikolui, kad jo išsvajotos atostogos prasideda. Pamatęs vandenyje krykštujančius vaikus prisiminė Bankoke įstrigusį lagaminą.

– Būtų gerai nusipirkti šortus ir marškinėlius, – stuktelėjo petimi šalia pro keleivių minią besibraunančiam Styvui.

Bičiulis žvilgsniu parodė į krantą.

– Pakeliui į viešbutį jie parduodami ant kiekvieno kampo. Mes Haad Rine, žmogau! Labai džiaugiuosi, kad ištrūkai iš pragaro namuose ir atsibeldei čia. Ši vieta yra legendinė, pamatysi!

Keltas buvo sausakimšai prigrūstas keleivių. Minioje galėjo būti iki pusantro šimto žmonių, kurie dabar rikiavosi į eilutę prie trapo ir vangiai lipo į krantą. Jų žingsnius dar labiau lėtino siaurą krantinę aplipę vietiniai, čia pat siūlantys taksi į bet kurią salos vietą, valtis į automobiliais nepasiekiamus paplūdimius, motorolerių nuomą ir šiaip viską, ko galėtų užsigeisti bet kuris keltu atplaukęs keleivis. Įdomu, kad grūstis ir chaosas nė kiek netrukdė nei paslaugas siūlantiems, nei jas perkantiems ar jų atsisakantiems – visų veiduose švietė šypsenos ir aplink tvyrojo pakili nuotaika su svaigiais mėnulio pilnatis lūkesčiais.

Styvas stumtelėjo Nikolą į nugarą ir ėmė pasakoti:

– Kai virš žemės pakimba mėnulio pilnatis, Pangano saloje siaučia dūzgės. Kiekvieną mėnesį kelios dešimtys tūkstančių žmonių čia suvažiuoja kiaurą naktį švęsti „Full Moon Party“ salos paplūdimiuose. Pagrindinė šventė verda šiame pusiasalyje salos pietryčiuose, Haad Rino mieste. Mūsų viešbutis yra būtent ta vieta, kur praeito amžiaus devintojo dešimtmečio pradžioje, anuomet dar menkai turistų atrastoje saloje, mėnulio pilnatis tapo renginiu ir tas išaugo į legendinį festivalį.

Pagaliau išlipęs iš kelto, Nikolas apkabino per pečius geriausią savo draugą, su kuriuo kartu mokėsi mokykloje nuo pirmos klasės. Nors studijavo skirtinguose universitetuose, o vėliau dirbo priešingose Jungtinių Valstijų pakrantėse, jie išliko draugai ir nuoširdžiai džiaugėsi kiekvieną kartą susitikę. Paskutinįsyk matėsi

lygiai prieš dvejus metus, kai Styvas netikėtai pardavė savo verslą Silicio slėnyje. Ir taip pat netikėtai išvyko bastytis po Aziją.

– Styvai, man beprotiškai trūko tavęs pragare už balos. Matai, koks aš pasidariau, – krizendamas Nikolas parodė į savo murzinius džinsus.

Vyrai iš priplaukos nužingsniavo pagrindinės miestelio gatvės link. Kaip žadėjo Styvas, tarp restoranų, kavinių, masažo salonų ir turistams įvairias paslaugas siūlančių biurų čia buvo gausu drabužių parduotuvių. Nikolas sustojo prie pirmos parduotuvės su atviroje gatvės pusėje iškabintais spalvotais marškinėliais ir banglentininkų šortais.

– Pigus čia šlamštelis, – pasakė Styvas rodydamas į parduodamus rūbus, – bet šioje saloje visi taip rengiasi. Šiai nakčiai patogesnės aprangos nerasi.

Styvas bakstelėjo pirštu į raudonus marškinėlius su vietinio alaus „Chang“ emblema. Nuo pakabo nukabino ryškiai geltonus berankovius marškinėlius su užrašu *Full Moon Party*.

– Žiūrėk, šio vakaro uniforma. Perkam abu vienodas?

– Kodėl gi ne? – ranka sklaidydamas kabančius marškinėlius sutiko Nikolas. – Tik gerai būtų pasimatuoti, bent šortus.

Klientus stebinti pardavėja ranka pamojo į blankiai apšviestą parduotuvės gilumą, kur buvo matavimosi kabina. Ten stovėjo du jau akivaizdžiai gerai truktelėję alkoholio vaikinai. Nikolas pastebėjo, kaip vienas vaikinai ranka purto kabinos užuolaidas.

– Ei, pupyt, – užgiedojo sunkiai apversdamas liežuvį, – tau tikriausiai reikia mano pagalbos?

Įkaušęs vaikinai pabandė atitraukti užuolaidas, bet kažkas kabinos viduje tikrai nenorėjo įsileisti svečio ir ranka tvirtai laikė juos skiriantį audeklą. Moteriškas balsas iš vidaus dusliai atsakė:

– Dinkit iš čia, arba pasigailėsit!